

ת"פ 30331/10/13 - מדינת ישראל נגד עאדל חג' יחיה- נדון, ממדוח מסראווה

בית משפט השלום בקריית גת בשבתו בבאר שבע

01 נובמבר 2018

ת"פ 30331-10-13 מדינת ישראל נ' חג' יחיה ואח'

בפני השופטת דינה כהן

מדינת ישראל

נגד

המאשימה

הנאשמים

1. עאדל חג' יחיה- נדון 2. ממדוח מסראווה

הכרעת דין-נאשם 2

א. כתב האישום, רקע ופלוגתאות.

1. הנאשמים הואשמו בכך שביום 17/9/2012 בשעות הערב החל מהשעה 19:30 ואילך או בסמוך לכך, בשטח פתוח בתחום שמורת הטבע חולות ניצנים עסקו, יחד עם בנו הקטין של הנאשם מס' 1 בציד צבאים.

על פי כתב האישום, הנאשמים נסעו ברכב שטח מסוג טנדר איסוזו בצבע לבן נושא מס' רשוי 43-139-18, בו נהג הנאשם מס' 2.

הנאשמים נקראו על ידי הפקחים באמצעות מערכת כריזה ואורות סירנה לעצור את רכבם אך נסו משטח הציד, נסעו במהירות ובפראות שלא בשביל מסומן ונעצרו רק כאשר רכבם שקע בחולות השמורה.

מיד עם עצירת הרכב, הנאשם מס' 2, שנהג ברכב, ברח מן הרכב. במושב האחורי של הרכב ישבו הנאשם מס' 1 יחד עם בנו הקטין ולרגליו רובה ציד השייך לו ולו רישיון המיועד להחזקה בבית בלבד, וכדורי ציד, לציד חיות גדולות.

בחיפוש שנערך ברכב בחלקו האחורי, נמצאו גוויות מדממות של שני צבאים ארץ ישראלים ירויים ושחוטים בתוך שקיות ניילון שחורות ודם רב ניגר מצווארם. בתא הרכב, בין שני המושבים הקדמיים, נמצא הטלפון הנייד של הנאשם מס' 2 שברח מן המקום, שצלצל פעמים רבות. על המושב האחורי בו ישב הנאשם מס' 1 ובנו הקטין, נמצא קוץ של דורבן. בתא הכפפות נמצא סכין חיתוך ולהב נוסף.

נוסף על כך, צוין בכתב האישום, כי לנאשמים לא היה רישיון ציד ולא היתר למעשיהם וכי צבי ארץ ישראלי ודורבן הן חיות בר מוגנות.

לאור זאת, הואשמו הנאשמים בביצוע העבירות שלהלן: **ציד חיית בר מוגנת בצוותא חדא וללא רישיון ציד**, בניגוד לסעיף 2 לחוק הגנת חיית הבר וסעיף 29 לחוק העונשין; **החזקת חיית בר מוגנת**, בניגוד לסעיף 8(א)(3) לחוק הגנת חיית הבר וסעיף 29 לחוק העונשין; **פגיעה בשמורת טבע** בניגוד לסעיף 30(ד) לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה השתנ"ח-1998 וסעיף 2 לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות) התשל"ט-1979 וסעיף 29 לחוק העונשין; **ירידה משביל מסומן** בניגוד לתקנה 10 לתקנות וסעיף 57(ב) לחוק גנים לאומיים וסעיף 29 לחוק העונשין; **הקמת רעש בשמורה** בניגוד לתקנה 12 לתקנות, סעיף 57 לחוק גנים לאומיים וסעיף 29 לחוק העונשין.

2. טרם נידרש לגוף הענין, מספר הערות דיוניות מקדימות:

בתאריך 6/6/16 ולאחר שהוחל בשמיעת ראיות הופרד משפטם של הנאשמים; הנאשם 1, הורשע באותו מועד ע"פ הודאתו, לאחר חזרה מכפירה, בעבירות שיוחסו לו ע"פ כתב האישום, תוך שהמאשימה הסתפקה בהודאתו בעובדות כתב האישום כי צד יחד עם "**אחרים...שאינם מוכרים לו**", להוכחת רכיב "**הצוותא**", בצינה כי תמשיך לנהל את משפטו של הנאשם 2, להוכחת מעורבותו.

אעיר כי אף שהמאשימה ציינה בבקשתה להפרדת משפטם של הנאשמים, כי ככל שהבקשה תאושר, יוגש כתב אישום נפרד נגד הנאשם 2 ובו תצרף את הנאשם 1 כעד מטעמה, סופו של דבר, נוכח הכרעת הדין בעניין הנאשם 1, אישרתי בהחלטה מיום 6/6/16, את תיקון כתב האישום, על דרך של הוספת הנאשם 1 כעד מטעם המאשימה במשפטו של הנאשם 2 תוך שכתב האישום המקורי (פרק העובדות והוראות החיקוק), המשיך למעשה לשמש כתב הטענות מטעם המאשימה במשפטו של הנאשם 2 מבלי להידרש פורמלית לכתב הטענות הנפרד שהמאשימה צירפה בהמשך, לבקשתה.

בתאריך 19/2/17 נגזר דינו של הנאשם 1 (לאור ביטולה של "**הלכת קינזי**" ע"פ בג"ץ 11339/05 **מדינת ישראל נ' בית המשפט המחוזי בבאר שבע** (8.10.2006)) לא היתה מניעה לכך, מה גם שהנאשם 1 בעדותו בבית המשפט לא הפליל את הנאשם 2).

הכרעת הדין שבפנינו, אם כן, עניינה בנאשם 2 (להלן גם: "**הנאשם**"), שהכחיש מעורבותו בעבירות שיוחסו לו וכפי שיפורט.

3. בתשובתו לכתב האישום מיום 29/9/2014, טען הנאשם כי היה במקום אחר וכי טענת האליבי שעורר בחקירתו לפיה שהה במסיבה בחוף גולן לא נבדקה כראוי למרות הניסיונות לאתר אותם עדים.

הנאשם 2 אישר כי הרכב המוזכר בכתב האישום הנו רכבו וטען כי את הרכב נתן לנאשם 1 וכל ההתפתחויות הנטענות בנוגע לאשר אירע לאחר מכן, אינן קשורות בו; מתוך כך, הנאשם כפר בכך שהיה במקום ובכך שברח. על פי הטענה, הנאשם 2 מסר לנאשם 1 רכב נקי וראוי ומעולם לא היה ברכבו דורבן או סכינים ולא יודע לאיזו מטרה שימש הרכב.

הנאשם אישר שלא החזיק ברשיון ציד וטען להיעדר רלוונטיות.

הנאשם 2 אישר כי הפלאפון שלו אכן היה ברכב והושאר בשוגג יום קודם לכן כאשר מסר את הרכב לנאשם 1.

עוד צוין כי לא נערכה בדיקת דפי תקשורת, אין בנמצא חוות דעת בנוגע לצבאים שנמצאו ירויים ושחוסים, אין בדיקה בליסטית לגבי הנשק או ממצאים אחרים.

ב"כ נאשם 2 הוסיף כי הוראות החיקוק מס' 5, ו-6 של ירידה משביל מסומן והקמת רעש בשמורה אינן רלבנטיות לעובדות המתוארות בכתב האישום שכן אין בו תיאור עובדתי לכך (פרוטוקול מיום 29/9/2014).

4. להוכחת האישום כנגד הנאשם 2 העידה המאשימה את פקחי הרשות (קובי סופר, אורי קייזר, אלכסיי גלעדי, און ולנסי), את הנאשם 1 כעד מטעמה וכן הוגשו מוצגים שונים.

הנאשם העיד לעצמו.

ב. הטענות

5. המאשימה עתרה להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו וזאת על בסיס הראיות העיקריות הבאות: הוכח כי רכב הנאשם 2 היה בזירת הציד במקום ובמועד הנטענים ושימש לציד בלתי חוקי, הטלפון הנייד של הנאשם 2 נמצא ברכב; אמרת חוץ של הנאשם 1 בפני פקחים לפיה מי שנהג ברכב היה הנאשם 2 והעדפתה על פני עדותו בבית המשפט מכוח הוראת סעיף 10א לפקודת הראיות.

המאשימה הדגישה כי הסתפקותה בעניינו של נאשם 1 בהודייתו בבית המשפט בעובדות כתב האישום על פי גרסתו - קרי, מבלי להודות כי מי שהיה עמו הוא הנאשם 2, אין בה כדי להחליש את ראיות המאשימה, אף לא בהנתן כך שבעדותו בבית המשפט כעד, ציין הנאשם 1 כי מי שהיה עמו ברכב ונהג בו הוא אדם שאינו הנאשם 2, זאת- לאור הראיות מטעמה ונוכח אמרות החוץ של הנאשם 1 בהן ציין בפני פקחים כי מי שהיה עמו הוא הנאשם 2.

6. הסנגור עתר לזיכוי הנאשם, בין היתר, מהטעמים הבאים:

לשיטת ההגנה, התביעה לא עמדה בנטל להוכיח כי הנאשם היה מעורב בציד בלתי חוקי שכן המצאות רכבו של הנאשם ומכשיר הנייד שלו בזירת הציד, יחד עם טענת אליבי שעורר הנאשם ושלא נבדקה כראוי, מלמדים כי לא הוכח ע"י המאשימה, במידה הנדרשת בפלילים, כי הנאשם 2 הוא זה שהיה בזירת הציד עם הנאשם 1 והראיות הנסיבתיות שהמאשימה הציגה, אינן מספיקות לשם הרשעה.

ביחס לאמרת החוץ ל הנאשם 1 , לשיטת ההגנה, משלא הוכרז, כבקשת המאשימה, נאשם 1 כעד עוין לא ניתן להסתמך על אמרת חוץ של הנאשם 1.

נוסף על כך, נטען למעשה לנגזרת של ההגנה מן הצדק ולכך שלא ניתן להתעלם מכך שהמאשימה, למעשה, אימצה את גרסתו העובדתית של הנאשם 1 כפי שבאה לידי בטוי בהודאתו בבית המשפט ע"פ הסדר הטיעון (כי צד עם מי שאינו הנאשם 2) ומצופה מן המאשימה כגוף שלטוני, שעמדתה ביחס לכל השותפים לעבירות תהיה הגונה וקוהרנטית.

נטען כי בכל מקרה הנאשם 1 מסר מספר גרסאות ולא ניתן לסמוך על איזו מגרסאותיו; הסנגור הדגיש שגרסת נאשם 1 הינה גרסה מתפתלת ולא "עמידה" ומשכך לא ניתן לבסס הרשעה בפלילים על יסוד אמרת חוץ של נאשם 1.

ג. גרסת הנאשם

7. כאמור, בתשובתו לכתב האישום ציין הנאשם 2, בין היתר, כי כל שארע לאחר שמסר את רכבו לנאשם 1, אינו ידוע לו.

8. חקירתו הראשית של הנאשם הסתכמה בכך שציין כי מה שהיה לו לאמר אמר בפני הפקח בחקירתו מיום 24/10/12 לחוקר וכי דבריו היו דברי אמת (ת/11).

9. בהודעתו במשטרה מיום 24/10/2012 (מוצג ת/11) ובתשובה לשאלה היכן היה בתאריך 17/9/12 בשעה 20:00, השיב " אני הייתי בחוף גולן במסיבה יומיים בחוף גולן עם סייף מסראווה, חמדי ברנסאי, היינו בחוף גולן במסיבה מסודרת ויש לי את הקבלה בבית וחזרנו ב18/9/12 הגענו למסיבה ב- 17/9/12 בשעה שבע וחצי שמונה, לא זוכר" (ש' 5-1). לדבריו בהמשך, נסע למסיבה עם אחיו סייף ברכב של אחיו מסוג טויוטא אבנסיס ושבזמן הזה את הרכב שלו לקח חבר "עדל חג' יחיא לעבודה בריצוף. להעביר משטחי ריצוף..". זאת משעות הבוקר בתאריך 17/9/12 (ש' 14-11).

הנאשם השיב כי אינו יודע מדוע הייתה ברכבו תחמושת בשמורת ניצנים והוסיף כי כדורי הצייד שנתפסו ברכבו אינם שלו. לשאלה האם יתכן כי מסר את מכשיר הטלפון שלו לנאשם 1 השיב בשלילה וציין " **אולי הילד או האשה או הילדה שכחו באוטו...**" (ש' 21, ת/11). הנאשם ציין כי את רכב האיסוזו מחזיק מזה כשנה וחצי שנה, כי כלל לא היה בשמורת ניצנים במועד הנ"ל, וכי מעולם לא החזיק דורבן. כאשר הוצגה בפניו תמונה של צבאים שחוטים השיב כי לא היה שם " **ואל תשאל אותי על זה מה אכפת לי מזה לא יודע איך הגיע לשם?**" כאשר נשאל מדוע הנאשם 1, העד עדל חג' יחיה אמר שהיה עם הנאשם בים ושהנאשם אסף אותו מהבית סירב הנאשם לענות (ש' 20, ת/11) וכן סירב לענות לשאלות נוספות של הפקח.

לשאלת הפקח מדוע שעדל יאמר כי נהג ברכב וברח השיב " **אתה אומר, הוא לא אמר**" (ש' 15 להודעה").

10. בחקירתו הנגדית שב הנאשם על כך שבמועד הרלבנטי לכתב האישום שהה בחוף גולן (פרוטוקול, עמוד 47, שורות 19-21). הנאשם הוסיף שמסר לשוטרים שחקרו אותו את כרטיס המסיבה שבה שהה ועמד על עמדתו זו גם כאשר ב"כ המאשימה ציין בפניו כי לא מסר כרטיס שכזה למי מחוקריו הפקחים (פרוטוקול, עמוד 47, שורות 22-28; עמוד 48, שורות 4-32).

לשאלת ב"כ המאשימה כיצד ידע לאמר לחוקר שאולי מי מבני משפחתו השאיר את הטלפון ברכב דווקא ולא במקום אחר כמו למשל בחוף גולן ששם לטענתו היה, השיב כי החוקר אמר לו שכך וההסבר לכך שהדבר אינו משתקף בדבריו בחקירה, הוא משום שהחוקר לא רשם כל מילה ושיש "הרבה" שיחות שהוא לא כותב (עמ' 52 לפר מיום 9/5/18) ושאת התשובות בעניין מסר בחקירתו.

לשאלה מדוע לא הביא את סוף לעדות הוא משיב שהם לא רצו להביא אותו ושלא נכון שהם היו אצלו בבית (עמ' 53 לפר').

ד. הכרעה

11. נוכח מתחם הכפירה בתשובה לאישום כמפורט, נידרש לראיות ביחס לשאלה האם הוכחה המאשימה כי בוצעו העבירות כנטען בכתב האישום ונבחן טענה מרכזית של הסנגור בסיכומיו לפיה לא הוכח ע"י המאשימה כי הנאשם 2 דווקא, הוא זה אשר נהג ברכב במקום ובמועד הנטענים, הגם שבבעלותו.

12. אומר כבר עתה כי לאחר בחינת הראיות מטעם המאשימה וההגנה וטענות ב"כ הצדדים העובדתיות והמשפטיות, מסקנתי היא כי עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם 2 הוא זה אשר נהג ברכבו במועד הנטען בכתב האישום והיה שותף לעבירת הצייד ונילוותיה (למעט אחת כפי שיבואר), ואנמק;

13. כאמור, לאחר שלב הפרדת המשפט בין הנאשמים והרשעתו של הנאשם 1 ע"פ הודייתו בעבירות כפי שפורט לעיל, הוזמן הנאשם 1 כעד מטעם המאשימה בעניינו של הנאשם 2, בעיקר בשאלת זהות נהג הרכב, השותף לעבירות.

ראשית יאמר כי במחלוקת שנתגלעה בין ב"כ הצדדים ביחס לקבילות אמרות החוץ של הנאשם 1 ששלל בעדותו בפני כי הזכיר את שמו של הנאשם 2 כמי שנהג ברכב בפני הפקחים במועד ובמקום הרלוונטי לאישום, מקובלת עלי עמדת המאשימה ועל כן בתיאור עדויות הפקחים התייחסתי אף לנסיבות מתן אותן אמרות חוץ שהסנגור סבר כי אין לקבלן כקבילות אף אם יקבע כי מתן האמרה הוכח.

14. ע"ת מס' 1, הפקח קובי סופר, תיעד בדו"ח ת/1 שערך נושא תאריך 18/9/12 (הוגש חלף חקירה ראשית בכפוף לזו הנגדית), כי ביום 17/9/2012 בשעה 19:15 לערך, קיבל דיווח על קולות ירי בתוך שמורת טבע ניצנים הוא התקשר לפקח אלכס גלעדי וביקש ממנו לחבור אליו ובמקביל התקשר לפקח אורי קייזר וביקש שיגיע לסייע; לדברי העד, הפקח אלכס גלעדי חבר אליו לרכב והם נסעו יחד אל המקום מושא הדיווח בתוך שטח השמורה. בשטח ראה אורות של רכב בודד בתוך השמורה, הפקח נכנס לשמורה, המתין ולאחר מספר דקות ראה את אורות הרכב קרבים לכיוונו על דרך העפר, הפקח סימן לרכב באורות מהבהבים בעזרת מערכת הכריזה וסירנה, לעצור. בתגובה, הרכב החל בנסיעה מול הפקח ועקף את רכב הפקח מימין "**בנסיעה פראית**" על ציר החשמל, הפקח נסע אחר הרכב, תוך שהפקח מהבהב לרכב ומסמן לו לעצור.

על פי התיאור, בשלב מסוים, הרכב הגיע ל"**מבוי סתום**", "**נתקע**" בחול והפקח ציין "**מיד ראיתי את נהג הרכב פורק מהרכב במהירות ונבלע בסבך שהקיף אותנו**". בשלב זה, יצא הפקח מהרכב, בנוטלו את נשקו האישי ופנס. הפקח ציין שניגש לסייע לפקח אלכס גלעדי שהספיק להגיע לרכב לפניו. הפקח הוסיף שראה אדם בדלת אחורית שמאלית של הרכב מנסה לצאת ולברוח, כאשר שתי רגליו מחוץ לרכב על הקרקע. הפקח ביקש מהחשוד להציג תעודה מזהה אך החשוד סרב ומסר שאין ברכב רובה ציד. בנוסף, ציין הפקח שראה נער צעיר שישב בספסל האחורי של הרכב. לבקשת הפקח קובי סופר, הפקח אלכס ניגש לרכב ומצא רובה ציד ברכב וכדורי רובה ציד שהיו בתוך שקית ניילון על "**דשבורד**" הרכב. החשוד מסר לפקח רישיון להחזקת נשק שנשא את שמו. נוסף על כך, ראה ברכב, שני צבאים ירויים ושחוטים והרבה דם בארגז הרכב, בתוך שקיות ניילון שחורות (ת/1, ש' 28, 29).

לשאלת הפקח שהופנתה לנאשם 1 כחשוד, מי נהג ברכב, השיב החשוד, כי מי שנהג ברכב הינו בעל הרכב : "**מסראווה ממדוח**" (דו"ח ת/1, ש' 34-35).

בחקירתו הנגדית אישר הפקח סופר שערך את הדו"ח רק למחרת האירוע, 18/9/2012, לפי זכרונו. לעניין פרטי נאשם 1, הרשומים בדו"ח כולל מס' תעודת הזהות (ת/1) מסר הפקח סופר כי הוא מניח שהפרטים נרשמו על ידו על פיסת נייר וכן הוסיף שזכר שנאשם 1 מסר את שמו של נאשם 2 (פרוטוקול מיום 1/2/2016, עמוד 17, שורות 2-32). הפקח עמד על כך ששמע בעצמו בתשובה לשאלת הפקח מי נהג ברכב מפי הנאשם 1 את שמו של הנאשם 2 (עמ' 20 ש' 12, 27 לפר' מיום 1/2/16).

לשאלת הסנגור, בחקירתו הנגדית של הפקח, הבהיר הפקח סופר כי אינו עורך יומני פעולה בזמן אמת' אלא עורך דו"ח בזמן הקצר ביותר אחרי האירוע (פרוטוקול מיום 1/2/2016, עמוד 18, שורות 8-13).

הפקח סופר הוסיף כי בעת ששוחח עם נאשם 1 בשטח, נאשם 1 ישב ברכב והפקח אלכס גלעדי, שהגיע למקום, היה "בצד השני" אך בהמשך ציין שאינו יודע האם הפקח גלעדי שמע את דברי נאשם 1 בהתייחס לזהות נהג הרכב (פרוטוקול מיום 1/2/2016, עמוד 19, שורות 26-36; עמוד 20, שורות 5-16).

עדויות של הפקח סופר, גם כשהיא נבחנת אל מול מכלול הראיות, היתה עדות מקצועית מפורטת אודות פעולות שביצע במהלך עבודתו ונתתי בה אמון מלא. כאן אציין כי בהתחשב בשעת סיום החקירות, קרוב לחצות, רישום ביום 18/9/12 כבר נחשב "למחרת" והנו מועד סביר בנסיבות.

15. ע"פ דברי ע"ת/3 הפקח אלכס גלעדי, שהוזעק כאמור ע"י הפקח סופר לזירה וכפי שתועדו בדו"ח ת/8 (הוגש חלף חקירה ראשית ובכפוף לח"נ) בשעה 19:30 יצא עם הפקח קובי סופר לפיקוח צייד בשמורת טבע חולות ניצנים. סמוך לצומת ניצנים על כביש מס' 4, זיהה אורות של רכב בשטח שמורת הטבע חולות ניצנים. בשלב מסוים הפקח קובי סופר כיבה את אורות רכבו ונכנס לציר בנסיעה לכיוון דרום. לאחר כשבעים מטרים מהכניסה לציר זיהה הפקח גלעדי אורות מרכב שנסע לכיוונו וכשהרכב התקרב כעשרה מטרים מהפקחים הדליק הפקח סופר את פנסי הרכב לכיוון הרכב החשוד. הפקח תיאר את אופן הנהיגה תוך סיכון אחרים בקטע נסיעה באזור כביש החוף וציין כי זיהה רכב מסוג איסוזו איפון בצבע לבן וזיהה שברכב שני גברים יושבים מקדימה ושני נוסעים במושב האחורי. הרכב ניסה להימלט מהמקום ולאחר מספר דקות של נסיעה אחר הרכב החשוד, הרכב נעצר במבוי סתום והפקח גלעדי הבחין בדלת הנהג נפתחת "וממנה יוצא גבר בעל מבנה גוף רזה בלבוש שחור בגובה מטר שבעים לערך ורץ לכוון סבך עצי השיטה". לדבריו לארוע הצטרף הפקח אורי קייזר ולאחר כרבע שעה הצטרפו הפקחים יוסי בן ארי ואון ולנסי וכן צוות משטרה. העד ציין כי חש מאויים ומאחר שמדובר במספר חשודים שברחו ומחשש שיותקף הוציא את נשקו האישי תוך הפנית קנה הנשק לרצפה ולאחר תפיסת רובה הציד החזיר את נשקו לנרתיק.

בהמשך, תיאר הפקח גלעדי כי כשהגיע לרכב ראה שני אנשים יושבים במושב האחורי. לשאלת הפקח גלעדי שהופנתה אל הנאשם 1, שישב ברכב, מי היה האדם שנהג ברכב וברח, השיב נאשם 1 כי מדובר "בבעל הרכב" (ת/8). העד ציין עוד כי הבחין בשקים רבים ודם טרי על השקים.

הפקח העיד כי זיהה במפגש הראשון כשהרכב בא מולם בציר אדם נוסף מקדימה (עמ' 32 לפר' מיום 1/2/16).

בדו"ח שרשם ציין כי הנאשם 2 אמר לו שהוא ובעל הרכב חברים ושהם שותים קפה יחד ולשאלה מדוע "ברחו", סירב להשיב (ש' 3 עמ' 2 לדו"ח).

הפקח אלכס צילם בהגיעו לזירה תמונות שונות שהתקבלו בהסכמה כולל של הצבאים השחוטים שבהם פצעי ירי בגוף כשהם מונחים בתוך שקיות שברכב האיסוזו נושא מס' 34-139-18 וכן מוצגים שונים כולל כדורי ציד ונשק (ת/5) וכן ע"פ הדברים שתיעד צילם קוץ של דורבן שנמצא מתחת לספסל האחורי (עמ' 2 לדו"ח ת/8).

העד צייר ע"ג תצ"א את מסלול נסיעת החשודים מנקודת המפגש ועד נקודת המפגש של הפקחים עם הרכב (ת/6) ובמוצג ת/7 סימן ע"ג תצ"א את נקודת תפיסת הצבאים (מוצגים שהוגשו בהסכמה).

אעיר כי מהתצלומים ת/5 שצילם העד ושהוגשו, לא יכולתי להבחין בעין במוצג קוץ

הדורבן (אף לא בתמונה ת/5, א3), להבדיל מן המוצגים האחרים הנראים בברור בתמונות ואולם בדו"ח ת/4 שהוגש בהסכמה שרשם העד אורי קייזר תועד מוצג קוץ הדורבן כפריט 5 וסומן ביום 17/9/12 א.ק.5)

אף עדותו ותאוריו של הפקח אלכסי היו מקצועיים ואמינים. העד דייק בתשובותיו ביחס לשאלות שנשאל, ותיאוריו העובדתיים היו אמינים בעיני; כך למשל בחקירתו הנגדית הדגיש הפקח גלעדי כי נאשם 1 מסר לו שנהג הרכב היה בעל הרכב, מבלי למסור את שמו של בעל הרכב (פרוטוקול, עמודים 32-33) וכי לא שמע שהנאשם 1 מוסר לפקח קובי סופר את שמו של הנאשם 2.

16. ע"ת מס' 2 הפקח אורי קייזר, תיעד בדו"ח ת/4 מיום 20/9/12 (הוגש חלף חקירה ראשית באותה מתכונת) כי נתבקש ע"י הפקח סופר לחבור אליו במועד הרלוונטי וכאשר הודיע לו הפקח סופר כי הרכב בו הבחין "נתקע" בחול ושנהג הרכב ברח ממנו, ע"ת 2 הפקח אורי קייזר חקר את נאשם 1 וגבה את אמרתו ת/3 (אודות קבילות ומשקל חלק האמרה ת/3 בהקשר הרלוונטי, נוכח התנגדות הסנגור להגשה בצינו כי הקבילות מותנית בעדות נותן האמרה (עמ' 22 פר' מיום 1/2/2016, ראו בהמשך).

מעדות הפקח ע"ת/2 אורי קייזר בבית המשפט ניתן להתרשם כי מדובר בארוע "... שיש בו התרחשות רבה..." (עמ' 28 ש' 31-33, פר מיום 29/9/2014).

לדבריו בחקירתו בבית המשפט הוא זה שטיפל בכל הנושא של הרישוי וסוגית הנשק וכן ברר עם הנאשם 1 מי היה אתו מה הוא עשה ולאן נעלמו האנשים שהיו אתו. לדברי העד, הנאשם 1 ובנו היו מאוד מבוהלים והוא הציע להם כוס מים (עמ' 26 ש' 11-18 פר' מיום 29/9/2014).

כן ערך חיפוש ברכב במהלכו מתחת למושב האחורי, מצא קוץ דורבן וכן בארגז הרכב נמצאו שני צבאים שחוטים טריים ומדממים וכן ציין כי את המוצגים העביר לממונה אכיפה און ולנסי במקום הארוע, סימן את הצבאים כ א"ק 6,7 מיום 17/9/12, שם אותם בפריזר נעול והעבירם בתאריך 20/9/12 לבית החולים לחיות בר לבדיקה (ת/4).

הפקח קייזר ציין בדו"ח כי הקריא לנאשם 1 את כל החקירה בנוכחות הפקח און ולנסי אולם הנאשם 1 סירב לחתום על הודעתו. כן העיד בבית המשפט כי גבה את האמרה לאחר אזהרה רשם את דברי העד והוא סירב לחתום עליה (עמ' 23 לפר' מיום 1/2/16).

הפקח קייזר השיב לשאלת הסנגור כי נאמר לו על ידי הפקח סופר שהנהג שנמלט מן הרכב הוא חשוד ושמם ממדוח ושלמיטב זכרונם סופר אמר לו שזיהה את ממדוח. כאן יאמר כי אין חולק שהפקח סופר לא זיהה את ממדוח הנאשם 2 כמי שנמלט ובהמשך דבריו בעדות מאשר הפקח קייזר שלא קרא מספיק את דו"ח הפעולה שרשם וציין כי יודע מה שכתב בדו"ח (עמ' 23-29 לפר').

מקובל עלי כי פרטי הארוע כפי שתיעד הפקח קייזר בדו"ח שרשם ת/4 אכן משקפים את השתלשלות הארועים כפי שהתרחשו לרבות דבריו כי לשאלה שהפנה לעדל מי נהג ברכב השיב עדל שממדוח מסראווה נהג , שהוא בעל הרכב ושהוא מכירו מן הכפר ושהוא זה שאסף את ממדוח לשטח.

הדו"ח ת/4 מפורט וכולל רשימה מפורטת של תפוסים שסומנו ע"י הפקח א.ק. 1 עד א.ק. 11.

17. הפקח און ולנסי, ע"ת/4 , שהגיע לשטח וכן חקר את הנאשם, מסר כי ניסו לבחון את טענת האליבי שהעלה הנאשם בחקירתו ולדבריו **"אם אני זוכר טוב אחד אח שלו ואחד או חבר או בן דוד רחוק...ניסינו לאתר את שניהם והוא סירב לתת גם טלפונים שלהם, גם כתובות שלהם, ניסינו דרך משטרת טייבה להשיג אותם. שלחנו שליח עם מסירה אישית הביתה, לפחות לאחד מהם. הם סירבו להגיע..."** (פרוטוקול, עמוד 36, שורות 33-39; עמוד 37, שורות 1-3). בהמשך ציין כי אף שוחח עם בא כוחו דאז ואמר לו שהוא צריך להביא את העדים אך הם לא הגיעו וכפי שתיעד במזכרים שונים. כן לדבריו לא הגיעו בעל הרכב לאסוף את רכבו , הנאשם 1 וגם אחיו של הנאשם (מזכרים ת/12 עד ת/13).

הפקח ולנסי התייחס לצבאים שנתפסו וציין שלא הועברו לבדיקה אך מניסינו הצבאים נורו. לדברי הפקח ולנסי **"...היו שני חורים של ירי וגרונם משוספים, שהחשוד (נאשם 1- ד"כ) ראה והודה בהם...אני יכול להגיד בסך הכל על פי ניסיוני, קרוב למאה אחוז שהצבי נורה. אני אומר לך מניסיוני, לא על פי בליסטיקה ולא על פי תואר. על פי ניסיוני. אני גם יכול לומר לך ששוסף להם הגרון למרות שאני לא מומחה לסכינאות..."** (פרוטוקול, עמוד 40, שורות 1-39).

לדברי הפקח און, אין אפשרות שהצבאים לא נורו (עמ' 38 ש' 21) וכי הראה לנאשם את הצבאים עם סימני הירי וגרונות משוספים, לאחר רענון (עמ' 39).

הפקח ולנסי כי מעיד מתוך ניסיון של עשר שנים אחרונות ויודע לתאר איך נראית חיה שנצודה כולל נראות כשהיא טריה או כניסת כדור וציין **" אז אני אומר שוב פעם היו שני חורים של ירי וגרונם משוספים**

שהחשוד ראה והודה בהם" (2-40/1. בהמשך מתאר את סימני הירי מנסיונו בענייני רובי וארועי ציד (עמ' 40) גרונות משוספים ודם טרי. לדבריו, הראיות היו מספיקות בעניין זה בכדי שלא להידרש להשוואה בין התרמיל והכדור לבין מה שבגופת הצבי (עמ' 40) וזאת ע"פ החלטתו כחוקר מחוז וכן ציין שכדורי הצייד התאימו לסוג הרובה (עמ' 40 ש' 20).

בענין הדרבן השיב שמנסיונו זיהה קוץ של דרבן הודי (עמ' 41) ושבישראל יש רק סוג אחד של דרבן.

הפקח ולנסי ציין שהחקירה שהסתיימה בחצות הליל, במסגרתה מסר לו הנאשם 1 את שם בעל ברכב וכי בשטח עצמו, לו לא מסר (עמ' 38).

אף עדותו של הפקח און ולנסי היתה עניינית, מקצועית, עמדה בשבט החקירה הנגדית ומסקנתו היא העד תיאר את מהלך הארועים העובדתי כפי שאכן קלט בחושייו.

כן הנני סומכת על נסיונו הרב כפקח ויכולתו לזהות בעצמו קוץ דורבן כפי שהעיד.

18. בעדותו בבית המשפט כעד מטעם המאשימה חזר עדל חג' יחיא (הנאשם 1) ואישר כי צד במועד הרלוונטי לאישום ושהיו איתו עוד אנשים, הוא, בנו "**ועוד אדם שאני לא מכיר**"; לדבריו עלה לרכב כטרמפיסט (פרוטוקול, עמוד 31, שורות 10-12). העד שלל כי לקח את הרכב של הנאשם 2, ציין כי אינו יודע למי שיך הרכב ואישר לשאלת ב"כ המאשימה כי התעורר וראה שני צבאים ברכב (עמ' 34 ש' 1 לפר' מיום 12/2/17).

עדל שלל שאמר לחוקר בהודעתו במשטרה שהלך יחד עם הנאשם 2 לחוף והוסיף כי יצא מהבית למטווח ועלה לרכב של מישהו שאינו מכיר לכוון בית נבלא, ישן לאורך הדרך ו"מצא עצמו" בניצנים, שם צד. העד שלל שאמר לפקח קובי סופר שהיה עם הנאשם 2 בשטח, ציין כי לא חתם על ההודעות ושהחוקר רשם דברים שלא נאמרו (פרוטוקול, עמוד 32-35).

19. בשים לב לתוכן עדותו של נאשם 1 בבית המשפט בהקשר לזהות הנהג בניגוד לתוכן להודעותיו בשלב החקירה, עתרה המאשימה להכריז עליו כעד עוין אך בקשה זו נדחתה (החלטה בדיון מיום 12/2/2017, אף שניתן היה להחליט אחרת) ומשמעות הדבר כי לא ניתן היה למאשימה לחקור את הנאשם 1 בחקירה ראשית באופן בו נחקרים בחקירה נגדית (פרוטוקול מיום 12/2/2017, עמודים 32, 34).

על אף שכך, אין מניעה, כי אמרות החוץ של הנאשם 1 כעד, בהקשר לשאלת זהות נהג הרכב, תתקבלנה כקבילות וכחריג לכלל האוסר עדות מפי השמועה ככל שהמאשימה תצביע על כי עמדה בדרישות שמציב החוק, לשם כך.

סעיף 10א לפקודת הראיות שכותרתו "אמרת עד מחוץ לבית המשפט" קובע, בין היתר, כך:

"(א) אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך

פלילי אם נתקיימו אלה:

(1) מתן האמרה הוכח במשפט;

(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו;

(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד

מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה...."

20. נאשם 1 מסר שתי הודעות חוץ ממועד האירוע שעל פי עדויות הפקחים כפי שפורט לעיל ושהועלו על הכתב. ביום הארוע בלילה בתחנת משטרת אשקלון מיום 17/9/2012 בשעה 22:39 (ת/10), נרשם ע"י הפקח און ולנסי מפי אותו עדל: " **הלכתי עם הבן....ועם ממדוח מסרווה ברכב של ממדוח רכב איסוזו לחוף לא יודע את השם של החוף כל הדרך ישנתי..**" (ת/10 עמ' 3-7) לשאלת הפקח און ולנסי מי נהג ברכב השיב "**ממדוח**" (עמ' 2, ת/10 ש' 15-16).

הפקח און ולנסי, הגיע לשטח ובין היתר, חקר את נאשם 1. הפקח און ולנסי ציין כי נאשם 1 מסר לו בחקירתו כי נאשם 2 הינו בעל הרכב. הפקח ולנסי הדגיש כי מידע זה נמסר לו על ידי נאשם 1 בחקירה ולא בשטח (פרוטוקול, עמוד 38, שורות 28-32).

נוסף על כך, מעבר לדברי הפקח קייזר לענין איזכור שמו של הנאשם 2 מפיו של הנאשם 2 כבר בשטח כפי שפורט לעיל, ניתן ללמוד על כי הנאשם 1 אכן ציין את שמו של הנאשם 2 מן השאלה הראשונה שנשאל ע"י הפקח קייזר שגבה את אמרת הנאשם 1 באזהרה (אמרת נאשם 1 ת/3): "**הקוץ של הדורבן שנמצא ברכב שבו היית והחשוד ממדוח מסראווה נהג לדברייך מזה הקוץ הזה?**", משיב הנאשם תשובה ביחס לקוץ וציין כי אינו יודע מהו דורבן ובהמשך ציין בתשובה לשאלה נוספת כי אינו מכיר את שמורת ניצנים והוסיף: "**אמר ממדוח מסארווה בו ניסע לים, אני לא יודע ישנתי כל הדרך**" (ת/3 עמ' 1 ש' 1-9).

טענת הנאשם לפיה הפקח רשם דברים שלא אמר, היא בלתי סבירה, נדחית ואינה מתיישבת עם הראיות האחרות.

- כאמור נתתי אמון בעדויות הפקחים לרבות ביחס לתיעוד דברי עדל ואילו את גרסתו כי לא אמרם הנני שוללת; את דברי העד יש להבין בהתחשב בנסיוב החיים והנסיבות וגרסתו בדבר זהות הנאשם 2 כמי שנהג ברכב היא הגיונית מאוד בהתחשב בכך שהנאשם 2 הוא אכן בעל הרכב והמחזיק בו, מה גם שמכשירו הנייד

נמצא ברכב.

ניתן להניח כי בגרסתו היותר ספונטנית כבר בשטח ובהמשך בחקירתו, מסר את שם הנהג ולא ראה בכך משום הפללתו (בתחילה הנאשם 1 כפר בעובדות). בכל מקרה, תהא הסיבה לכך אשר תהא, הוכח ע"י המאשימה כי העד עדל (נאשם 1) ציין שמו המפורש של הנאשם 2 כמי שנהג ברכב במועד ובמקום הרלוונטי בפני שלושה פקחים שונים, קובי סופר, אורי קייזר ואון ולנסי ואילו בפני הפקח אלכס גלעדי לא ציין שם אך כן מסר כי בעל הרכב נהג בו.

אמנם הנאשם 1 סירב לחתום על אמרותיו ת/3, ת/10 וציין לשאלת הפקח קייזר מדוע מסרב לחתום, כי אינו קורא עברית, אולם אף כאן הנני מקבלת את עדויות הפקחים כי רשמו את שאמר העד כחשוב מפיו ללא כל תוספות יזומות כטענת העד וכי היה זה העד שציין בפניהם, בנפרד, כי מי שנהג ברכב במועד ובזמן הרלוונטיים הוא הנאשם 2 מה גם שבדו"ח ת/4 ציין הפקח כי הבחין בעדל קורא מתוך הרשיון בעברית, נתון שלא נסתר.

טענת הנאשם כי הפקחים רשמו את שלא אמר, אינה סבירה ואין כל הגיון כי הפקחים

חברו יחד לתעד מפי העד תשובות שלא באו מפיו ואין ספק כי מתן האמרות שבכתב ביחס לזהות הנאשם 2 כנהג הוכח וקוימה דרישת סע' 10א(א)(1) לפקודה.

- לעניין התנאי לפיו העדות שונה באופן מהותי מן האמרה או העד מכחיש את תוכן האמרה נוכח האמור קוימה אף דרישת סע' 10א(א)(2) לפקודה.

- משעלה הנאשם 1 להעיד בבית המשפט כעד מטעם המאשימה וניתנה לנאשם 2 ההזדמנות לחוקרו, התמלא אף התנאי השלישי ע"פ סע' 10א(א)(3) לפקודה.

מכאן שאמרות החוץ של הנאשם 1 כעד מטעם המאשימה במשפטו של הנאשם 2, בהקשר לזהות הנהג, קבילות. שאלת המשקל, הנה שאלה נפרדת ונבחנת בזירות המתחייבת

מן הנסיבות ודרישות החוק.

21. מנגד, התרשמתי שהנאשם התחמק מלהשיב על שאלות ב"כ המאשימה, הפנה שוב ושוב לתשובותיו בחקירה, שהיו תשובות מתחמקות אף ביחס לנושאים שאינם מתיחסים לארועים שלגביהם טען כי לא נטל בהם חלק כגון לשאלות: האם היה בעבר בשמורת ניצנים, האם ידוע לו שתפסו את עדל עם רכבו בשמורת ניצנים עם רובה תחמושת וצבאים, האם לא שאל אותו היכן הרכב, מדוע לא בא לקחת את רכבו למרות תאום עם בא כוחו, מדוע לא הגיע לחקירה אף שזומן פעמיים, מי נוסע ברכב חוץ ממנו,

האם נהג ברכב האיסוזו באותו יום ועוד שאלות שעל כולן סירב נאשם להשיב (ת/11), וכן בעדותו נמנע מלהתייחס עניינית לנתונים שונים שהעלה ב"כ המאשימה. כך למשל, לעניין מועד האירוע, שלדברי הנאשם היה ביום שישי וב"כ המאשימה הפנה לכך שדובר ביום שני, מועד שבו חל ראש השנה היהודי והאם מועד זה נבחר לביקור בשמורה מתוך הנחה שלא יעבדו פקחים.

22. לעניין טענות האליבי שעורר הנאשם והטענה בדבר אי מלוי חובת הפקחים לבדוק כראוי את טענת הנאשם כי שהה בחוף גולן במסיבה יאמר כי נטל השכנוע לביסוס טענה זו רובץ על הנאשם, אולם אין הוא נושא לבדו בנטל הבאת הראיות, שכן טענת האליבי היא כדין כל עובדה אחרת, ולפיכך, די לו להקים ספק שמא היה במקום אחר כדי ליהנות מטענתו זו(ראו, לעניין זה, ע"פ 3578/11 **סטרק נ' מדינת ישראל** ע"פ 10049/03 (13.8.12) ..".

ע"פ מזכר שרשם הפקח און ולנסי ביום 13/5/13 "**העד סיף מסראווה לא הגיע למסור עדות שוב למרות שאת הזימון הביא שליח לביתו**"(ת/13).

ע"פ מזכר נוסף שרשם הפקח און ולנסי ת/12 סיף לא הגיע למסור עדות למרות שממדוח אמר שיגיע למתן עדות לתחנה בטייבה (מזכר ת/12).

בענין זה הנאשם שהיה לטענתו עם אחיו "סיף" סירב למסור לפקח און ולנסי כתובת או טלפון, בחקירתו נמנע הנאשם מלהתייחס לשאלה מדוע סיף לא הגיע למסור עדות במשטרה (ת/12, ת/13, ת/14) ביחס לכך שבמועד הרלבנטי שהה עם הנאשם כפי שטען הנאשם וכן טענתו כי מסר כרטיס לפקחים לאימות שהייתו בחוף גולן נותרה טענה תיאורטית שלא היה בכוחה לעורר אף לא ספק סביר לשהייתו בשמורת ניצנים במועד ובמקום הנטענים.

בנוגע לעד אחר שהנאשם הזכיר הפקח ניסה לאתרו והנאשם סירב לתת פרטים נוספים ביחס לאפשרות להגיע אף אליו (ת/12).

שקלתי את טענות הסנגור אולם אין לומר כי הגנתו של הנאשם קופחה שכן היה ביכולתו של הנאשם לבקש מהאנשים הנוגעים בדבר למסור הודעות או לכל הפחות לבקש מבית המשפט לזמנם ולעורר "ספק סביר" בדר הטענה להמצאותו בשמורהבמועד ובמקום הרלוונטיים וזאת לא נעשה כלל.

23. בהתאם לסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, נדרשת תוספת ראייתית מסוג חיזוק לצורך הרשעה על בסיס הודעה שהתקבלה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות.

פקודת הראיות, הוראת סעיף 10 קובעת עוד כך:

".. (ג) בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו.

(ד) לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות

דבר לחיזוקה..".

24. לענין משקל אמרות החוץ- כאן אציין כי את אמרות השותף בחנתי בזהירות ושקלתי היש הסבר העשוי לעורר את הספק הנחוץ לזיכוי הנאשם אולם התשובה לכך שלילית.

בעניינו של נאשם 2, המדובר בעדות שותף שאף היא דורשת חיזוק לצורך הרשעה ולפיכך דרישת החיזוק היא כפולה (ע"פ 6931/16 מדינת ישראל נ' ברגתי (5/6/2018), בפסקה 18 לפסק הדין). נקבע כי את מידת "החיזוק הכפול" יש ללמוד ביחס ישיר למידת האמון שרוחש בית המשפט לאמור באמרת השותף, שעליה תושתת ההרשעה, ומידת אמון זו נקבעת על פי תוכנה של האמרה וסממני האמת שבה והן מכח הראיות שהובאו לפני בית המשפט (ע"פ 5255/10 רודוניה נ' מדינת ישראל (27/3/2011)).

בעניינו, המצאות רכבו של הנאשם 2 ומכשירו הנייד ברכב שבבעלותו בזירת הציד בצירוף לאותן אמרות חוץ של הנאשם 1 כנגד הנאשם 2 ביחס לזהותו כמי שנהג ברכבו במועד ובמקום הרלוונטיים, ראיות המשתלבת עם הראיות הנסיבתיות האחרות ויחדיו יוצרות מערך ראיות מספק כנדרש בפלילים ומעבר לכל ספק סביר לשם הקביעה כי מי שנהג ברכב במועד ובמקום הרלוונטיים היה הנאשם 2 שהיה שותפו של הנאשם 1 לעבירות הציד ונלוותיה, עבירות שהוכחו בראיות המאשימה כפי שהוכח.

לכך יש להוסיף את חוסר האמון בגרסת הנאשם שהיתה גרסה מצומצמת ומתחמקת.

25. הוכח אם כן ע"י המאשימה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם יחד עם אחר צד צבאים, החזיק בהם ובדרכן תוך פגיעה בשמורת הטבע ניצנים וירידה משביל מסומן.

26. כזכור, ב"כ נאשם 2 הוסיף כי הוראות החיקוק מס' 5, ו-6 של ירידה משביל מסומן והקמת רעש בשמורה אינן רלבנטיות לעובדות המתוארות בכתב האישום שכן אין בו תיאור עובדתי לכך (פרוטוקול מיום 29/9/2014).

ביחס לירידה מן השביל, הטענה נדחית, העובדה מפורטת בכתב האישום שכן יוחס לנאשם כי "הנאשמים נקראו על ידי הפקחים באמצעות מערכת כריזה ואורות סירנה לעצור את רכבם אך נסו משטח

הציד, נסעו במהירות ובפראות שלא בשביל מסומן ונעצרו רק כאשר רכבם שקע בחולות השמורה"
והתנהלות זו תוארה ע"י הפקחים בעדותם, כמפורט.

27. ביחס להקמת רעש- הנני מקבלת את עמדת הסנגור. המאשימה לא הביאה ראיות בענין אמות המידה להגדרת "רעש" ולא כללה בכתב האישום את העובדות מהן מבקשת היא לבסס את העבירה ואין בענין זה להסתפק בהנחות הגיוניות ככל שתהינה. מה גם שהנאשם הורשע גם בפגיעה בשמורת טבע וריבוי הרשעות בעבירות חופפות, אינו ראוי.

אמנם הנאשם 1 הורשע גם בעבירה זו, אולם היה זה על יסוד הודאה ואילו הנאשם 2 היה רשאי לנהל הליך הוכחות ומשנמצא כי זו לא הוכחה במידה הנדרשת בהליך פלילי ע"י המאשימה, יש לזכותו מעבירה זו.

28. הסנגור טען טענות נוספות שהכרעה בהן, לא היתה משנה את מסקנתי כגון שלא נערכה בדיקת דפי תקשורת, אין בנמצא חוות דעת בנוגע לצבאים שנמצאו ירויים ושחוטים, אין בדיקה בליסטית לגבי הנשק או ממצאים אחרים, אולם אין בטענות אלו כדי להחליש מראיות המאשימה או כדי לעורר ספק בדבר אשמו של הנאשם, לאור טיב ואופי הראיות.

בהקשר זה התמונות שהוגשו ממחישות באופן ברור את תאורי הפקחים ולא בכל מקרה על המאשימה להדרש למומחים להוכחת עובדות, שניתן לקובען על יסוד ראיות נסיבתיות טובות.

ה. סיכום

29. המסקנה העולה מן האמור לעיל היא כי עלה בידי המאשימה להוכיח במידה הנדרשת בפלילים את העובדות המפורטות בכתב האישום ולאור האמור הנני מרשיעה את הנאשם בביצוע העבירות שלהלן:

ציד חיות בר מוגנת וללא רשיון ציד בצוותא חדא, בניגוד לסעיף 2 לחוק הגנת חיות הבר וסעיף 29 לחוק העונשין התשל"ז-1977;

החזקת חיות בר מוגנת, בניגוד לסעיף 8(א)(3) לחוק הגנת חיות הבר וסעיף 29 לחוק העונשין;

פגיעה בשמורת טבע בניגוד לסעיף 30(ד) לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה השתנ"ח-1998 וסעיף 2 לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות) התשל"ט-1979 וסעיף 29 לחוק העונשין;

ירידה משביל מסומן בניגוד לתקנה 10 לתקנות וסעיף 57(ב) לחוק גנים לאומיים וסעיף 29 לחוק העונשין.

הנאשם מזוכה מעבירה של **הקמת רעש בשמורה** בניגוד לתקנה 12 לתקנות הנ"ל.

המזכירת תודיע לצדדים (שנתנו הסכמתם לכך שהכרעת הדין תשלח).

ניתנה היום, יום חמישי כ"ג חשון תשע"ט 01/11/2018 בהעדר הצדדים.